

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 389/2021-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Peter Kerecman spoločnosť s ručením obmedzeným, Rázusova 1, Košice, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Peter Kerecman, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 20 C 222/2014-1061 z 22. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 11. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C 222/2014-1061 z 22. mája 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania. Ústavnému súdu bolo 10. septembra 2021 doručené podanie sťažovateľa označené ako návrh na nariadenie dočasného opatrenia, v ktorom žiadal odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a uznesenia okresného súdu č. k. 20 C 222/2014-1043 z 19. marca 2020 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka alebo „uznesenie VSÚ“), alternatívne nariadiť dočasným opatrením tretej osobe [REDAKOVANÉ], aby sa zdržal oprávnenia vymáhať od sťažovateľa v exekúcii sumu priznanú uznesením VSÚ, alternatívne uložiť dočasným opatrením okresnému súdu zrušiť doložku o právoplatnosti a vykonateľnosti vyznačenú na napadnutom uznesení a na uznesení VSÚ.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 20 C 222/2014, v ktorom sa domáha zrušenia podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti a jeho vyporiadania prikázaním veci do jeho výlučného vlastníctva. Okresný súd 2. októbra 2017 vo veci ustanovil znalca, ktorý podal znalecký posudok 23. decembra 2019. Uznesením VSÚ bolo prvým výrokom priznané znalcovi znalečné 4 105 eur, druhým výrokom bola upravená účtáreň okresného súdu vyplatiť znalcovi časť znalečného 2 552,50 eur (zo zálohy zloženej sťažovateľom vo výške 500 eur a zo záloh zložených žalovaným spolu vo výške 2 052,50 eur) a tretím výrokom bolo sťažovateľovi uložené zaplatiť znalcovi znalečné 1 552,50 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Súd priznal znalečné v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 491/2004 Z. z. o odmenách, náhradách výdavkov a náhradách za stratu času pre znalcov, tlmočníkov a prekladateľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 491/2004 Z. z.“), pričom povinnosť uhradiť znalcovi neuhradený preddavok uložil sťažovateľovi, pretože ten zložil preddavok len vo výške 500 eur, avšak znalečné bolo priznané vo výške 4 105 eur a každá strana mala teda zaplatiť preddavok vo výške 2 052,50 eur. Žalovaný zložil preddavok vo výške 500 eur a následne aj vo výške 1 552,50 eur.

3. Proti uzneseniu VSÚ podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením zamietol. Aj napriek poučeniu, ktoré bolo uvedené v napadnutom uznesení, že odvolanie proti nemu nie je prípustné, sťažovateľ v časti, ktorou bola zamietnutá jeho sťažnosť proti tretiemu výroku uznesenia VSÚ, podal 2. júna 2020 odvolanie, o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na porušenie svojich práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti výroku uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom, ktorým priznal znalcovi znalečné vo výške 4 105 eur (výrok I uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom). Okresný súd podľa sťažovateľa tarifnú odmenu znalca nekrátil, a to napriek tomu, že znalec vykonal úkon oneskorene a nekvalitne, a výšku vyčísleného znalečného nepreveril, pričom mu neumožnil vyjadriť sa k vyúčtovaniu. Sťažovateľ vyjadril názor, že okresný súd poprel dvojinštančnosť konania tým, že až v napadnutom uznesení, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, prvýkrát vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia.

4.1 V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ odôvodňuje porušenie ním označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti výroku uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom, ktorým mu uložil povinnosť zaplatiť znalcovi znalečné vo výške 1 552,50 eur (výrok III uznesenia VSÚ) z dôvodu, že okresný súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keďže neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého mu bola táto povinnosť uložená, a nerozhodol o vyplatení nepreddavkovaných trov znaleckého dokazovania zo štátnych prostriedkov. Zároveň namieta, že o uložení tejto povinnosti rozhodol predčasne, pred právoplatným rozhodnutím vo veci a o povinnosti strán na náhradu trov konania ako celku.

4.2 Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že skutkové a právne závery okresného súdu sú zjavne arbitrárne a ústavne neudržateľné a jeho odôvodnenie nedáva odpovede na kľúčové právne a skutkové otázky. Okresný súd extrémne vybočil z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o znalečnom a rozhodovanie o náhrade trov sporového konania. Jeho interpretácia zákona o znalcoch a Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) je charakterizovaná svojvôľou.

4.3 Sťažovateľ napadnutému uzneseniu vytýka aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu tým, že mu bola okresným súdom uložená povinnosť zaplatiť znalečné bez splnenia zákonných podmienok.

4.4 Návrh na nariadenie dočasného opatrenia, ktorý bol ústavnému súdu doručený 10. septembra 2021, sťažovateľ odôvodnil tým, že 13. augusta 2021 podal znalec proti sťažovateľovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie 1 552,50 eur na podklade uznesenia VSÚ, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. júna 2020 v spojení s napadnutým uznesením a stalo sa vykonateľným. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré nebolo predložené odvolaciemu súdu, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V exekučnom konaní platí zásada zákazu navrátenia do pôvodného stavu a sťažovateľovi tak hrozí vykonaním napadnutého uznesenia závažná majetková ujma.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa, že okresný súd nesprávne postupoval pri určovaní výšky znalečného a pri rozhodovaní o povinnosti sťažovateľa uhradiť znalcovi znalečné, v čom sťažovateľ vidí porušenie označených práv. Tvrdí, že okresný súd mal znalečné krátiť a znalečné malo byť uhradené z prostriedkov štátu v zmysle ustanovení zákona o znalcoch, resp. namieta, že o ňom okresný súd rozhodol predčasne.

6. Trovy dokazovania vznikajú v súvislosti s vykonaním jednotlivých dôkazných prostriedkov v sporovom konaní. Ide predovšetkým o svedočné, znalečné, výdavky tretej osoby podľa § 259 CSP, náklady odborného stanoviska podľa § 206 CSP a pod. Pri rozhodovaní o náhrade výdavkov spojených so znaleckým dokazovaním postupuje súd podľa osobitného predpisu, ktorým je vyhláška č. 491/2004 Z. z. Vo vzťahu k trovám dokazovania môže súd strane, ktorá vykonanie dôkazu navrhla, uložiť povinnosť zložiť preddavok. V prípade znaleckého dokazovania je preddavková povinnosť obligatórna, pokiaľ nebolo strane priznané oslobodenie od súdneho poplatku. Preddavkovanie trov dokazovania má v sporovom konaní osobitný význam, keďže na rozdiel od predchádzajúcej úpravy (§ 141 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) tieto trovy neplatí štát, ktorý mal pôvodne nárok na ich následnú náhradu proti účastníkom podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Zaplatené preddavky na trovy dokazovania zapisuje súd do zoznamu trov podľa § 175 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov a vo vzťahu k znalcovi, svedkovi alebo inej oprávnenej osobe ich môže vysporiadať osobitným uznesením aj pred konečným rozhodnutím o trovách konania. Zaplatený preddavok predstavuje trovy konania sporovej strany a za podmienok vymedzených v § 255 a § 256 CSP bude suma zodpovedajúca jeho spotrebovanej časti strane priznaná v rámci konečnej náhrady trov konania voči protistrane (porovnaj *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 903 – 908*).

7. Keďže napadnuté uznesenie nie je meritórnym, ale procesným rozhodnutím, ústavný súd pri prerokovaní ústavnej sťažnosti vychádzal z vlastnej ustálenej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd predstavuje inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci. Aj preto ústavný súd zásadne nevstupuje do meritórne neskončených konaní, resp. vstupuje do nich iba celkom výnimočne. Ústavný súd taktiež stabilne judikuje, že základné práva na súdnu ochranu „sú výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia orgánov verejnej moci – osobitne všeobecných súdov (I. ÚS 91/2016). Procesné rozhodnutia vrátane zrušujúcich uznesení tak ústavný súd zásadne podrobuje svojmu prieskumu iba vtedy, ak by takéto rozhodnutia (opatrenie či iný zásah) boli spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý bol týmto rozhodnutím (opatrením či iným zásahom) spôsobený, pričom by sa tento nepriaznivý dôsledok musel zároveň vzťahovať na celkový výsledok konania a v ďalšom priebehu konania už by sa nedal korigovať. Možno teda uzavrieť, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Z tohto pravidla však, samozrejme, existujú výnimky a ak ústavný súd zo zásady preskúmania právoplatne skončených vecí vybočí, ide o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky je však skutočnosť, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň sa námietka ich porušenia musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne, ako už bolo spomenuté, tento negatívny dôsledok sa musí vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho už možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

8. Takéto pochybenie však v prejednávannej veci sťažovateľa nebolo ústavným súdom identifikované.

9. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nesprávne určenej výšky priznaného znalečného okresný súd uviedol, že nie je oprávnený hodnotiť odbornú stránku znaleckého posudku, z dôvodu nedostatku vedomostí nemá ani reálnu možnosť posúdiť, koľko hodín je potrebných na vypracovanie znaleckého posudku, pokiaľ počet znalcom uvádzaných hodín nie je zjavne neprimeraný alebo sa zjavne vymyká z poznatkov získaných súdom pri rozhodovacej činnosti. Podaný znalecký posudok má takmer dvesto strán a znalec zodpovedal na položené otázky. Súd poukázal na znalecký posudok v inej sťažovateľovej veci, kde znalec zodpovedal na obdobné otázky v obdobnom rozsahu a vyúčtoval si odmenu za 198 hodín, teda viac ako v posudzovanej veci (bod 14 napadnutého uznesenia). Podľa okresného súdu aplikácia § 3 ods. 5 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o znalcoch“) nie je obligatórna a je potrebné ju posudzovať podľa okolností konkrétneho prípadu. Znalcovi bola opakovane predĺžovaná lehota na podanie znaleckého posudku jednak pre dôvody na jeho strane (choroba, pracovná vyťaženosť), ako aj z dôvodov na strane strán sporu (absencia podkladov, prekladanie obhliadok nehnuteľností, návrh na prerušenie konania, predloženie spisu na odvolacie

konanie, ako aj ústavnému súdu). Znalcovi bola uložená poriadková pokuta, ktorú aj zaplatil, preto znalcovi odmenu za podanie posudku nekrátil (bod 15 napadnutého uznesenia). Podľa okresného súdu znalec zodpovedal na otázky položené v uznesení o nariadení znaleckého dokazovania, znalecký posudok bude hodnotený v rámci dokazovania a jeho prípadné nedostatky je možné odstrániť výsluchom znalca alebo doplnením znaleckého posudku. Ak sa zjavné nedostatky preukážu, nebude znalcovi priznaná odmena za jeho dopracovanie alebo doplnenie (bod 16 napadnutého uznesenia).

10. K námietke nemožnosti vyjadriť sa k vyúčtovaniu znalca okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že povinnosť doručiť strane vyúčtovanie súdu z procesných ani iných predpisov nevyplýva, v tom prípade by došlo k zbytočnému predlžovaniu konania, správnosť vyúčtovania znaleckého je vecou kontroly súdu a strana sporu má právo proti uzneseniu o priznaní znaleckého podať sťažnosť (bod 18 napadnutého uznesenia).

11. Pokiaľ ide o námietku, že okresný súd neodôvodnil uloženie povinnosti zaplatiť znalečné sťažovateľovi, keďže neuviedol právny predpis, na základe ktorého mu takáto povinnosť vznikla, a mal rozhodnúť o vyplatení znaleckého zo štátnych prostriedkov, okresný súd prisvedčil, že vyšší súdny úradník neuviedol ustanovenia, podľa ktorých o priznaní znaleckého a o povinnosti sťažovateľa zaplatiť znalcovi znalečné rozhodol, čo však súd napravil v rámci sťažnostného konania. Tento nedostatok *ipso facto* nie je spôsobilý spochybniť vecnú správnosť uznesenia VSÚ. V súdnej veci však ide o špecifický príklad znášania trov konania vzhľadom na predmet sporu. Zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je spravidla v záujme všetkých spoluvlastníkov – sporových strán (ak sa nevedia dohodnúť), preto súd zásadne vychádza pri zohľadňovaní úhrady trov konania z toho, že je spravodlivé, aby sa na ich úhrade podieľali rovným dielom. Žalovaný pokyny súdu, pokiaľ ide o náklady znaleckého dokazovania, rešpektuje. V zmysle dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku § 252 odráža systém platenia trov konania, v zmysle ktorého výdavky súvisiace so súdnym konaním zásadne znáša ten, komu vznikli, a až následne sa rozhoduje o tom, kto trovy konania skutočne znáša. Je možné zaviazat' aj priamo stranu sporu, aby zúčastneným osobám (v tomto prípade znalcovi) priznané znalečné zaplatila (II. ÚS 236/2019) (bod 17 napadnutého uznesenia).

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa nepovažuje odôvodnenie okresného súdu za nedostatočné, keďže z tohto rozhodnutia vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie a jeho závery nemožno vyhodnotiť ako arbitrárne.

13. K ústavnej udržateľnosti názoru, že možno zaviazat' aj priamo stranu sporu, aby znalcovi priznané znalečné zaplatila, okresný súd správne odkázal na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 236/2019-34 z 12. septembra 2019, podľa ktorého skutočnosť, že nebol zložený preddavok na trovy znaleckého dokazovania, automaticky neznamená, že trovy znaleckého dokazovania znáša štát. Civilný sporový poriadok na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 už neobsahuje ustanovenie obdobné ustanoveniu § 141 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého platilo, že trovy dôkazov, ktoré neboli kryté preddavkom, hradil štát (k tomu pozri aj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 896). Trovy dôkazu, ktoré nie sú preddavkované, platí štát, iba ak to ustanovuje zákon, napr. trovy tlmočenia podľa § 155 ods. 3 CSP (tamtiež s. 905).

14. V súvislosti so sťažovateľom tvrdenou predčasnosťou rozhodnutia o trovách okresný súd uviedol, že považoval za prijateľnejšie rozhodovať o výdavkoch zúčastnených osôb samostatným uznesením podľa § 258 a § 259 CSP, pretože nie je dôvod doručovať konečné rozhodnutie o merite veci aj osobám, ktorých sa predmet konania netýka, a mohlo by znamenať aj neprimeraný zásah do práv strán sporu sprístupnením informácií, na ktoré zúčastnené osoby nemajú právo. Ako dôvod, prečo nepostupoval podľa § 255 ods. 1 CSP, uviedol, že trovy konania je možné priznávať iba stranám sporu, a nie ostatným zúčastneným osobám, a z hľadiska procesnej ekonómie sa mu nejaví účelne rozhodovať najprv o práve na náhradu trov konania znalcovi s možnosťou opravného prostriedku a následne o výške týchto trov (bod 17 napadnutého uznesenia).

15. I keď možno mať k odôvodneniu okresného súdu isté výhrady, tento nedostatok nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie práv sťažovateľa do takej miery, aby si to vyžadovalo zásah ústavného súdu.

16. Znalečné predstavuje trovy konania sťažovateľa, ktorých náhradu mu súd môže priznať podľa pomeru jeho úspechu vo veci. Sťažovateľ v prípade úspechu či neúspechu v spore nebude uloženou povinnosťou zaplatiť trovy znaleckého dokazovania v konečnom dôsledku ukrátený na svojich právach (porovnaj I. ÚS 236/2019). V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v zmysle jeho judikatúry až otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu intenzitu.

17. Už uvedené nedostatky napadnutého uznesenia nedosahujú podľa ústavného súdu takú ústavnoprávnu intenzitu, aby mohol po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie sťažovateľom označených základných práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

18. Na doplnenie ústavný súd uvádza, že obsahovo takmer totožnú sťažnosť sťažovateľa už odmietol uznesením č. k. IV. ÚS 385/2021-16 zo 17. augusta 2021.

19. Sťažovateľom uvádzanú skutočnosť, že proti napadnutému uzneseniu podal odvolanie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté, ústavný súd nepovažoval za takú, ktorá by zakladala nedostatok jeho právomoci v zmysle § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V prípade odmietnutia ústavnej sťažnosti a následného podania novej ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu o odvolaní by táto druhá ústavná sťažnosť musela byť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podaná oneskorene, keďže ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Uznesenie, ktoré nemožno napadnúť odvolaním alebo sťažnosťou, je právoplatné doručením. Výnimku uvedenú v poslednej vete § 124 zákona o ústavnom súde podľa názoru ústavného súdu nemožno automaticky rozšíriť aj na prípad podania odvolania proti uzneseniu, proti ktorému Civilný sporový poriadok podanie odvolania nepripúšťa, pričom právoplatnosť takéhoto uznesenia viaže na jeho doručenie.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nerozhodoval osobitným výrokom ani o návrhu sťažovateľa na nariadenie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu